

РЕШЕНИЕ

№ 23585

гр. София, 09.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5181** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на Л. П. Т.- управител на „ЕЛ-ТИ-15“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Решение № 3527/30.07.2024г., постановено по НАХД № 15696/2023 г., по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 10-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш, серия К № 4143871, издаден от СДВР, с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от с.з.

Иска се отмяна на оспореният акт, като неправилен и незаконосъобразен. Твърди се нарушение на съдопроизводствените правила при постановяване на оспореното решение, изразяващо се в неправилно установяване на фактите, обосновали издаването на ЕФ. Сочи се, че субекта на административното нарушение е неправилно определен. При съставяне на ЕФ са налице допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорачаване на административнонаказателното производство, като в жалбата е изложена подробна аргументация в тази насока. Сочи се, че СРС неправилно е определил юрисконсултското възнаграждение на ответника. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, представлява се от адв. П., която поддържа касационната жалба. По делото е постъпила и частна жалба с вх. № 163328/12.05.2025г. Моли, атакуваното решение да бъде отменено, като се позовава се на изтекла абсолютна погасителна давност.

Ответникът по касационната жалба - СДВР, редовно призован, не се представлява. В представени писмени бележки от 24.06.2025г. излага подробни съображения за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че жалбата е основателна. Административен съд – София - град, XXIV касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна, но по съображения различни от изложените в нея.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 10.11.2020г. в 11:23 часа в [населено място], [улица]до № 257, с посока на движение от [улица]към [улица]е засечена скоростта на движение на МПС “А. А 6 О. К.“, с регистрационен номер СВ 5355 РН. Отчетена е скорост на движение 96 км/ч, при разрешена 50 км/ч или превишение с 46 км/ч. Като собственик, на когото е регистрирано МПС/ползвател е „ЕЛ-ТИ-15“ ЕООД със законен представител Л. П. Т.. Въз основа на тези данни е издаден електронен фиш от СДВР за налагане на глоба в размер на 600 лева на собственика на автомобила – Л. П. Т. /като законен п-л на „ЕЛ-ТИ-15“ ЕООД / за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Скоростта на движение е била установена и заснета с автоматизирано техническо средство и/или система (АТСС) от вида TRF1-М с № 506, клип №11613. Според удостоверение от БИМ използваната система за контрол на скоростта е одобрена и със срок на валидност на одобряване на типа до 24.02.2020 г.

Въз основа на тези факти съдът е обосновал извод, че са били налице основания за ангажиране отговорността на жалбоподателя.

Съдът намира за основателно възражението на касатора за изтекла абсолютна погасителна давност по чл.81, ал.3 от НК. Съгласно Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015г. по тълкувателно дело № 1/2014г. на ОСС на НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, давността е период от време, определен от закона, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената от закона възможност да го осъществи. Давността се прилага служебно, като държавата губи материалното си право да наложи наказание на дееца и да изпълни вече наложеното му наказание, като се погасява наказателната отговорност и прави наказателното производство недопустимо. В т.2 от диспозитива на цитираното тълкувателно постановление е прието, че разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс, доколкото давността е обстоятелство, изключващо наказателната отговорност и ЗАНН не съдържа уредба на абсолютната давност. Погасяването на наказателното преследване е уредено в глава IX-та от НК, като сроковете са обусловени от вида и размера на предвиденото за съответното нарушение

наказание.

Продължителността на погасителната давност за административни нарушения, съгласно чл.80, ал.1, т. 5 НК във вр. с чл.11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл.80, ал.3 НК вр. чл. 11 ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им; спира на основание чл.81, ал.1 НК вр. чл.11 ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт; прекъсва се по чл.81, ал. 2 НК вр. чл.11 ЗАНН с всяко действие на надлежните органи, предприето по отношение на преследваното лице, след което започва да тече нов давностен срок. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е спирана и прекъсвана, съгласно чл.81, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН преследването на всяко административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава 3 – годишния срок чл. 80, ал.1, т. 5 НК вр. чл. 11 НК, тоест с изтичането на 4 години и 6 месеца.

Безспорно установено по делото е, че нарушението е извършено на 10.11.2020г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване от 4 години и шест месеца е изтекла на 10.05.2025 г. Поради така изложените аргументи се налага извод, че към момента на разглеждане на делото пред настоящата инстанция респ. към датата на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност по чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 НК във вр. с чл.11 ЗАНН е изтекла. Настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

С оглед изхода на делото на касатора се дължат разноски в размер на 800 лв., представляващи заплатено в брой адвокатско възнаграждение, за двете съдебни инстанции. Направеното възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение се явява неоснователно по смисъла на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г., поради което възнаграждението следва да бъде определено в претендирания размер от по 400 /четиристотин/ лева, а СДВР следва да бъде осъдена да заплати посочената сума в общ размер на 800 лв. (за всички инстанции).

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, XXIV касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 3527/30.07.2024г., постановено по НАХД № 15696/2023 г., по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 10-ти състав.

ОТМЕНЯ Електронен фиш, серия К № 4143871, издаден от СДВР, с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от с.з.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство поради изтекла абсолютна погасителна давност.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Л. П. Т., сумата в размер на 800 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за двете инстанции

Решението е окончателно.